

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμωδ ή υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άγαλμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Εσωτερικού :
 *Ετησία 8,—
 *Εξαμήνιος 4,50
 *Τριμηνιος 2,50
 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διά των Πρωιτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
 Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 *Οδός Εδριμαίου άρ. 98, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Έν Αθήναις, 20 Οκτωβρίου 1912 Έτος 34ον.—Αριθ. 47

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΔΕΠΟΥΣ

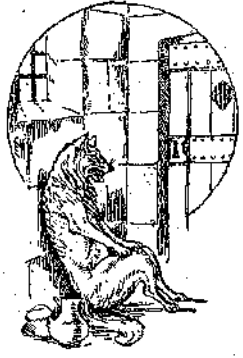
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Με αυτόν τον τρόπο έχυθησε την κάμπα τόσω δυνατή και τόση πολλή ώρα, ώστε οι γείτονες ήρθαν μαζεμένοι στο καναπέ με ακούτες στα χέρια και άχρισαν να δέξουν τον Άρπάχρα. Δεν έπίστευα, ότι ύστερα απ' αυτά θα έπέμνε ακόμη να θέλη, να χείνη καλόγερος, και όπως αυτό έγεινε. Έπρεπε λοιπόν να τον κυρέψουν, δηλαδή να του ζυρίσουν ένα στρογγυλό μέρος στην κορυφή του κεφαλιού του, όπως κάμνουν στους καλογήρους· τού είπα να καθήση, τού έδωσα μια πετσέτα γύρω στο λαιμό και έπήγα να φωνάξω το μπαρμπέρη με το σακί του και με το ξυράκι του.

—Έδώ, Πάτερ μου, —σού μιλά, ανεψιέ μου, όπως θα μιλούσα στον πνευματικό μου, —έδώ πρέπει να σου όμολογήσω ότι υπέκυφα στον πειρασμό· γιατί δεν έπήγα καθόλου να φέρω το μπαρμπέρη, αλλά έπέστρεψα κοντά του κρατώντας ένα κάμμένο σίδερο, με το όποιο τον έτσουροφύληγα της τρίχας του κεφαλιού του. Ο Άρπάχρας έδγαλε κάτι ούρλιασματα, ώστε οι άλλοι καλόγεροι είπαν ότι αυτός είναι ανυπόφορος και ότι έπρεπε να τον βάλουν νηστεία, με μόνον ψωμί και νερό επί μία εβδομάδα για να τον τιμωρήσουν.

Άρμέσως τότε ο Άρπάχτρας είπε πώς δεν έπήγε στο μοναστήρι για να τρώη μόνο ψωμί και νερό και πώς ήθελε να φύγη. «Ναι, τού λέω, αυτό είναι το καλλίτερο. Χρειάζεται δυνατό μυαλό και καλός χαρακτήρ για να καλογεράψη κανείς όπως εγώ, και σ' ποτέ σου δεν θα κάνης κι' εκατό χρόνων να γείνης».

«Επειδή έχω καλή ψυχή, τον έβοήθησα να φύγη κρυφά. Άλλα αυτό ήτον εναντίον του κανονισμού και ένας από το μοναστήρι, πού πήγε στη Ρώμη, τα είπε όλα στον Πάπα, και ο Πάπας με άφώρεσε και από τότε είμαι αφαιρεσμένη. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο βάρος τώχω αυτό στην ψυχή μου. Άν μούδινε ο Βασιλης ο Δέων την άδεια, θα έπήγαινα μοναχή μου στη Ρώμη και θα ζήτουσα από τον Πάπα να μου λύση τον αφαιρεσμό. Τώρα ανεψιέ μου — Πάτερ μου, θέλω να πώ, —σου έξωμολογήθηκα όλες μου της άμαρτίας. Τι πρέπει να κάνω για να δείξω πώς μετανόησα ;

Ο Σαρράλης έσυγκινήθη παρὰ πολύ όταν είδα τη θεία του να ταπεινώνεται έτσι· έσκαψε ένα μικρό κλαδάκι από τη φραγή και εκτόπησε τρεις φορές τη Μαρτίδα απαλά. Έπειτα τὸ άφησε χάμω και τής είπε να τὸ πηδήση τρεις φορές. —Τώρα, αγαπητή μου θεία, πώς λείει κάλλι, φίλησε αυτή τή βέργα, για ν' απο-

δείξης πώς η λύπη σου είναι αληθινή.

Η Άλεπού έπήρε από χάμω τή βέργα και έκανε τάχα πώς την έφίλησε, αλλά έκλεινε κοροϊδευτικά το μάτι της από το μέρος πού δεν έδλεπε ο Σαρράλης.

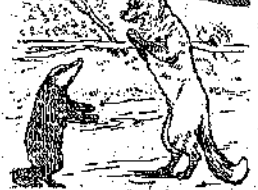
—Είς το έξης, λείει ο Σαρράλης, πρέπει να κάνης καλά έργα 'ς όλη σου τη ζωή. Να πηγαίνης στην εκκλησία κάθε Κυριακή, να κάνης πολλές έλεημοσύνες και να μην ξανακλέψης, ούτε ψέμματα να λές, ούτε ν' ακατάς τον κόσμο.

Η Μαρτίδα ύπεσχέθη ψεύτικα, ότι όλα τα κάνει όλα αυτά.

Έξηκολούθησαν τον δρόμο τους και έφθασαν σε λίγο 'ς ένα μοναστήρι, όπου έξουσαν πολλές καλογήρες. Από μέσα κι' απ' έξω από την ανοικμένη πύλη τού μοναστηριού, έπηγαίνοντο με σδαρότητα και με έννοια πολλοί κόκοροι και κόττιες. Η Άλεπού τούς εκύττα'ε με μεγάλη έρεξη. Έπί τέλους δεν εκρατήθη, έπήρε φόρα και χούηκε επάνω σε μία ώρα παχουλή πουλαχίδα.

Τού Σαρράλη έκακοφάνη πολύ αυτό γιατί από εκείνες της έξωμολογήσεις κι' έκεινες της ύποσχέσεως. Τρέχει, αρπάζει τη Μαρτίδα από την ούρα και την τραβά πρό;· ενα γεφύρι· ενός με κροσσού ποταμού.

—Α! θεία μου, πώς μπορείς κι' έκανες αυτό το

πρώμα; της έ-
λεγε κάθε λίγο
ο Σκαρφάλης με
μεγάλη λύπη και
απορία.

— Πώς μπο-
ρεσα να κάνω
κατά; είπε με
μεγάλο θυμό η
Μαριόλα κυτά-
ζοντας με τα μά-
τια στηλωμένα
στην πόλη του
μοναστηρίου.
Αυτό είναι ανυπό-
φερο! αισθάνο-
μαι άηδία να
βλέπω πως ο υ-
γιος ανηψιόσμου
είνε τόσο σκλη-
ρός ώστε να βά-
ζει με τονού του
τέτοιες κακές ι-
δέες για την κα-
κομοίρα τη θεία
του, που τόσο α-
δικα την κατηγορούν. Καθώς έφθάναμε
ς αυτό το μοναστήρι, έσυλλογίσθηνα με
λύπη της ψυχής όλων των κυκληρικών
που έραγα τόσα χρόνια τώρα, όταν ήμουν
άμαρτωλή και θέλησα να σαρβουλεύθω
αυτή την κότ-
τα τί ήμπορού-
σα να κόμω
για να εξαλεί-
ψω της άμαρ-
τίας μου· άλλ'
αυτή δεν ήθελε
να με περιμεί-
νη για να μ'
ακούση κι' εγώ
ροβήθηκα να
μη χάσω την
ευκαιρία και γι'
αυτό έτρεξα
από πίσω της.
Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

δεν ήθελε να
με περιμεί-
νη για να μ'
ακούση κι' εγώ
ροβήθηκα να
μη χάσω την
ευκαιρία και γι'
αυτό έτρεξα
από πίσω της.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

Πιστεύω ότι θα
νιρέπεται και
σήμερα, ανηψιέ
μου. Άλλ' α-
τ' άφησόν με
πειά αυτό το
ζήτημα· εγώ
έχω αγαθή ψυ-
χή και έλπίζω
ότι θα πάρος
παράδειγμα α-
πό μένα.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Δέ λαγγεύουν τα μάτια
Που αντικρύζουν τρικυμίες,
Και οι βαροκύβες τους είνε άπια
Στου Πελάου τις έρημίες.

Δέ φοβούνται όχι! τα στήθη
Που βαρούνε οι Άνεμικές,
Και οι Νεράιδες άπ' τα βύθη
Τά σαλεύουνε οι κακές...

Μήτε τρέμουνε τα χέρια
Που τό δοϊκά ένφ κρατάν,
Με τα κύματα ως σιάστέρια
Τά καϊκάκια τους πετάν...

Τ' είναι οι ναύτες να φοβώνται
Μιάς καρδιάς λαθυματιές,
Που μερόνυχτα χτυπιώνται
Με της Μπόρας τις φωτιές;

Τι για ναύτες οι πολέμοι
Και οι βροντές των κανονιών,
Που δέ σκιάζουνε οι Άνεμοι
Στις φτερούγες των πανιών;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 401)

Τας ακολουθούσες ημέρας, ο Θανάσης
περηγήρσεν, ότι ο άφεντικός του τον έπέ-
βλεπε διαρκώς. Το μίσος του έναντίον
του σκύλου, γεννηθέν από την νύκτα της
κλοπής, ηξήσε και ο κακός υπηρέτης
άπεφάσισε να τον εκδικηθή.

Από τότε του έβλεπε συχνά κόκκαλα
με το χέρι του, τον έχάζε και τον
έπειροσε πολύ. Ο δέ Σουλτάνος έ-
φαινετο ως να έληπιόνησε το έπεισθέν,
αφού μάλιστα ο Θανάσης έδειχνε τώρα
τιμωρία παραδειγματική.

Μίαν ημέραν, πολύ πρωί, ένφ οι
κάτοικοι της άρκαβύλειως ήσαν ακόμη
βυθισμένοι εις τον ύπνον, ο Θανάσης έ-
σηνώθη, έφώνασε τον σκύλον, τον έχά-
δισε, του έδωσεν ένα μεγάλο κόκκαλο
και τον έστράφη προς το ποτάμι.

Έκει, πριν το ζών υποπεύου τίποτε
κι' ένφ έροκάνιζεν ακόμη το κόκκαλον
του, ο Θανάσης του έπέρασεν έξασον εις
τον λαιμόν ένα σχενί, από το όποιον
ήτο δεμένη μία μεγάλη πέτρα, και προσε-
πάθησε να τον σπρώξη ώστε να πέσσει εις
τό νερό.

Άλλ' έλογάριασε χωρίς την δύναμιν
του σκύλου, ο όποιος αντεστάθη τόσο
καλά, ώστε ο υπηρέτης, έπιμένων και
άγωνιζόμενος να τον πετάξη, ποραπά-
τησε, έγλύστρησε και, αντί του σκύλου,
έπεσεν εις το ποτάμι αυτός.

Δέν ήξευρε να κολυμά. Κινών άτά-
κτως χέρια και πόδια, έξεφώνιζεν άπει-
τιαμένος, άλλα δέν τον ήκουε κανείς.

Η δέ δύναμις του ρεύματος ήτο μεγάλη
και βεβαίως θα τον παρέσυρε προς ένα
μικρόν καταρράκτην, ο όποιος έννοιόσε
τον νερόμυλον.

Τότε ο Σουλτάνος, αφού με μίαν
θυραπτήν διεξήρσθη άπηλλάχθη από το
σχενί, το όποιον ο έχήρος του δέν είχε
προφύλαξη να κρίξη, άρκετά δυνατά, έπι-
σεν εις το ποτάμι κι' έξυθίσθη εις τον νερόν
έπανελιγμένως, δια να σώση εκείνον, ο
όποιος έμελέτησε τον πνιγμόν του. Μετά
πολλάς γενναίας προσπάθειας, κατώρ-
θωσεν έπιτέλους ναρπάξη τον Θανάστην
και να τον άναίχαση εις την έπιφανείαν.

Δέν ήρκει αυτό έπρεπε τώρα να
φθάση εις την όχθην. Και κρατών τον υ-
πηρέτην προσεκτικά με τα δόντια του,
κατώρθωσε να τον βγάλη έξω και να τον
άφιση λιπόθυμον επί της χλόνης.

Όταν ο Θανάσης συνήλθεν από την
λιποθυμίαν, είδε τον Σουλτάνον, ο ό-
ποιος του έγλειψε τον άντην το πρόσωπον
δια να τον έμφυχώξη. Τότε ένδησε τα
πάντα.

Καλό μου σκυλί! έψιθύρσεν, ένφ
τα όρμά του δάκρυα έπιπταν επάνω εις
την βρογμένην γούναν του ζώου· ήθελα
να σε σκοτώσω και σὺ με σώσεις τη
ζωή! Έχεις καλύτερη ψυχή από μένα
και με τη γενναία σου πράξη με διορθώ-
νεις για πάντα!...

Ο Σουλτάνος, ως να ένουόσεν αυτά
τα λόγια, έπηγαίνον ήρχετο τώρα, γου-
γίζων με χαράν.

Ο κος Ζαχαρίας, τον όποιον ή άπου-
σία του υπηρέτου, συμπίκουσα με την
άπουσίαν του σκύλου, είχε βάλει εις υ-
ποψίαν, έβασε μετ' όλίγων εις την έξχην
του ποταμού και έξεπλάγη βλέπων τον
Σουλτάνον εις διαχύσεις και τρυφερότη-
τας με τον υποτιθέμενον κλέπτην.

Η έκπληξις του έμεγάλωσε ακόμη,
όταν είδε τον Θανάστην μουσουλμένον, να
σηκώνεται έπιπόνως και να έρχεται εις
προϋπάντησιν του, λέγων με ταπεινόν
ύφος και άδύνακτον φωνήν:

Άφέντη κυρ Ζαχαρία, πρέπει να
σου τα φανερώσω όλα και του λόγου σου
έπειτα κάμε ό,τι θέλεις!

Και του διηγήθη λεπτομερώς όλα τα
συμβάντα, από την άποκείραν της κλο-
πής του σάκκου με το σιτάρι, έως την
σκηνην του διεδραματισθη πρό όλίγου.

Δέν ήξερω τί έγινε μέσα μου, είπεν
εις το τέλος, άλλ' άνα είδα πως ο
Σουλτάνος, με τόσον κόπο, μετ' έσωσε τη
ζωή, ένφ εγώ, τόσον καιρό τώρα, έμε-
λετούσα το θάνατόν μου, —άμα κατάλαβα
πως με ζωογονούσε με τη θερμή του
πνοή αυτού που, μία στιγμή προτέτερα,
του έδωσα πέτρα από λαιμό για να τον
πνίξω, —ντράπηκα τον εαυτό μου και
ώρσιόθηκα να θανατίσω τίμιον άνθρωπον.
Θά με βοηθήσης και του λόγου σου και
θα με κρατήσης, μ' όλα αυτά, στην υ-

πηρεσία σου; Σου δίνω το λόγο μου,
κυρ Ζαχαρία, πως από σήμερα θα είμαι
ό πιοτός και τιμιότες δουλευτής σου!

Ο κτηματίας ευκρινήθη από αυτήν
την αυθόρμητον έξομολόγησιν. Άφού ο
Σουλτάνος, — έκείνη, — ο μόνος μάρτυς
της πρωϊνης σκηνης, έσπρώξε του λό-
γου, ο Θανάσης, αν ήθελε, δέν ήμπο-
ρούσε να πλάση πάλιν κανένα παραμύθι,
όπως δια την νύκτα της κλοπής; Άρα
ο υπηρέτης πραγματικώς είχεν άποφα-
σίση να είναι ειλικρινής και τίμιος.

Καλά, του είπε, σε συγχωρώ κι' έλ-
πίσω να μη με κάμης να μετανοήσω για
την καλωσύνη μου.

Μετ' έσυχος, άφεντικό, άπεκρίθη
ο Θανάσης, χαϊζέων τον σκύλον· θα
μοιάσω κι' εγώ του Σουλτάνου που θα
τον αγαπά πάντα σά σωτήρά μου.

Ο Θανάσης έκράτησε τον λόγον του.
Το παράδειγμα του καλού Σουλτάνου
τον είχε μεταρροφάσει και αύτος ο Ζα-
χαρίας είχεν εις το έξής πιστότερον υπη-
ρέτην, αύτε ο σκύλος καλύτερον φίλον.

(Clotilde Leclerc)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ

Άγαπητοί μου,

Ι παριώ-
ται Άθη-
ναίοι, του
παλατιού
συρκευ, —
κι' περιφη-
μοι ζητω-
πόλεμοι
του 97, —
άπαιτού-
σαν έπιμόνως δύο πράγματα: πρό του
πολέμου, να κάμνη ο λαός διαδηλώ-
σεις και να δείχνη το μένος και τον έν-
θουσιασμόν του με φωνάς και μετά την
κήρυξιν του πολέμου, να κλείσουν τα
θέατρα, τα κέντρα των διασκεδάσεων, ως
κι' αυτά ακόμη τα καφενεία, και ή πρω-
τεύουσα να βυθισθή εις σιωπήν, εις σκό-
τος και εις πένθος. Εύτυχώς, αύτε ή μια
χάρις τους έγεινεν, αύτε ή άλλη. Και
ένφ, καθ' όλην την διάρκειαν της έπι-
στρατεύσεως, ο λαός έκοιμνε το καθήκον
του χωρίς θόρυβον, χωρίς φωνασκόν
ψευδοεθουσιασμόν, με ήσυχίαν, με σο-
βαρότητα, με άποφασιστικότητα και με
το έσωτερικόν, το άληθινόν εκείνο αι-
σθημα, το άντάξιον της περιστάσεως,
αφ' έτέρου ή συνήθους ζωής της πόλεως
δέν διεκόπη ούτε μίαν ημέραν, και μετά
την έναρξιν ακόμη του πολέμου, όλα τά κέν-
τρα των Άθηνων, και αύτα τα θέατρα,
έξηκολούθησαν να λειτουργούν. Είνε ά-

ληθές, ότι δια τα θέατρα οι διαμαρτυ-
ριαί των πατριωτών καρ' όλίγον να είς-
ακουσθούν ενά βράδι η Άστυνομία ημ-
πόδισε τας παραστάσεις. Άλλ' εύθύς
την επομένη ή Κυβέρνησις έδωσε δια-
ταγήν να έξακολουθήσουν κι' έδήλωσεν,
ότι κανείς λόγος δέν υπήρχε να φανή ή
πρωτεύουσα του Έλληνισμού ως πεν-
θούσα εις ημέρας έθνικής χαρής και υπε-
ρηφανείας. Έτσι οι παράξενοι πατριώ-
ται ήναγκάσθησαν να σιωπήσουν. Και μέ-
χρι της στιγμής που σάς γράφω, οι Άθ-
ηναί έξακολουθούν να ζούν την συνήθη
ζωήν, με μόνην την διαφοράν ότι ή κί-
νησις εις τα κέντρα είναι πολύ ζωηρο-
τέρα τώρα, έννεκα της συρροής των ξέ-
νων, έπαρχιωτών, τυρκομεριτών, έθε-
λωντών, έπισπράτων, άνταποκριτών, ά-
πεστολμένων, κτλ. Τα θέατρα παριστά-
νουν, εις κινήματογράφου λειτουργούν, αι
μουσικαί παίζουν, τα καφενεία, τα ζαχα-
ροπλαστεια, τα ζυθοπωλεία των κέν-
τρων είναι ανοικτά μέχρι βαθείας νυ-
κτός, τα σχολεία, τα μαγαζεία, τα έρ-
γοστάσια εργάζονται, και παντού βλέπει
κανείς κόσμον, πλήθος πυκνόν, κινούμε-
νον, περιφερόμενον, συνομιλιζόμενον, κα-
θήμενον. Κάθε τόσον το άναστατώνουν
οι έφημεριδοπώλαι με τα τρεχάματα και
τας φωνάς των: — Η δευτέρα έκδοσις
της «Έστιας»!... ή τρίτη έκδοσις των
«Καιρών»!... το παράρημα της «Νέας
Ημέρας»!... Και όλοι σπεύδουν να προ-
μηθευθούν το νέον έντυπον, το όποιον,
κατά κανόνα πλέον, θ' αναγγέλλη και
μίαν νέαν νίκην των συμμαχών. Τότε
σχηματίζονται όμιλοι, άντηχούν ζητω-
κραυγαί και αι διάφοροι όρχηστραί παί-
ζουν έναλλάξ τους έθνικούς ύμνους των
Βαλκανίων. Η χαρά ή αγαλλίασις, ο
ένθουσιασμός βασιλεύουν παντού. Αυτός
ο πόλεμος, εις τας Άθήνας, όμοιάζει με
πανηγύρι.

Άλλ' οι νίκαι, θα πητε, αναγγέλλ-
ονται μαζί με άπώλειας. Είνε οι νεκροί
του πολέμου, οι τραυματίαι... Η σκέψις
ότι χάνονται τόσοι άνθρωποι, δέν έλατ-
τώνει την χαράν της νίκης; Βεβαίως
την έλαττώνει, άλλα δέν την καταστρέ-
φει. Οι νεκροί του πολέμου, όπως σάς έ-
λεγε προχθές και ή Διαπλάσις, δέν πεν-
θούνται, άλλα μακαρίζονται. Πώς είναι
δυνατόν να υπάρξη νίκη χωρίς άπώλειας;
Και άπέναντι εκείνου, το όποιον κερδί-
ζει σήμερα ο Έλληνισμός και ο Χρι-
στιανισμός της Ανατολής εν γένει, αι
άπώλειαι είναι μικρά. Διά του ή χαρά
δέν καταστρέφεται. Και δια τουτού, μετά
την πρώην στιγμην, μετά την θ' έθεράν
σκέψιν την άπειθυνομένην προς τους μα-
καρίους κι' ένδόξους καιρούς, ή χαρά έ-
κανερχεται κατακρητιτική κι' έπικρατεί.
Είνε ή έθνική αγαλλίασις, ή υπερηρά-
νεια, ή μέθη της νίκης. Ζώμεν τας με-
γαλητέρας ημέρας της ιστορίας μας, και

είνε ημέραι χαρμόσυνοι, εύτυχείς. Ναι,
κάμνομεν ένα πόλεμον, που όμοιάζει με
πανηγύρι. Με μικράς σχετικώς θυσίας
εις αίμα, καταγόμεν νίκας, θριάμβους,
που θα έχουν ανυπολόγιστον δια το μέ-
λον μας σημασίαν. Άρκεί να συλλογι-
σθή κανείς δι' από σήμερα, τα Βαλκα-
νικά Κράτη, ήνωμένα, ισχυρά, νικηφόρα,
άπελευθερωτά τους άδελφούς των, άπο-
τελούν την Έβδμην Δύναμιν της Ευ-
ρώπης.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Περιποίησιν με καλά, αγαπητέ
φίλε, όπως έπεριποιήθης και τον πλοίαρ-
χον. Το εδιάβασε εις τας έφημεριδας.
Έπανάλαθε ακόμη μίαν φοράν τον άθλον
σου εκείνον... Θάναταιροφής με το πα-
ραπάνω.

Τότε είχα φάρμακα, έπίδέσμοις,
απ' όλα. Έδώ δέν έχω απόλύτως τί-
ποτε! άνέκραξεν ο Πέτρος εν άπογνώ-
σει. Άλλά θα κάμω τάδύνατα δυνατά...
Νά, έρχονται άνθρωποι, θα τας στείλω
να φέρουν ό,τι χρειάζεται.

Έπιόχουσι.

Τη έντι, το έδαφος άντήχησεν από δι-
πλούν φρονιτιώδη καλπασμόν, και δύο άν-
θρωποι έπήρσαν κάτω, πρην καλά-καλά
σταματήσουν τάλογά των.

Ητο ο Άντώνης και ο Άνεόλμος.
Ο Πέτρος έτρεψεν εύθύς να τους προϋ-
παντήσθ.

Λοιπόν; ήρώτησεν ο πουλπέρος,
του όποιου ή ζωηρά και φαεινά φυσιο-
γνωμία έμαρτύρει την έπιελούσαν ψυχι-
κήν μεταβολήν. Τι συμβαίνει; Πές μου
αυτή την ιστορία των χρήματων, που
ένδιαφέρει λιγάκι τους γκώσσους μου.
Δέν ενάταλαβαν τίποτε και θέλουν να
τα πάρουν όλα.

Θά σάς έλεγα να περιμένετε ως
να έπιστρέψη ο Ιερώνυμος, άπεκρίθη ο
νέος, γιατί 'ς αυτόν έδωσα να φυλάξη
τα χρήματα· άλλα να τος, έρχεται.

Τρόναι, καμπτόμενος υπό το βάρος
μαγάλου κορμού δένδρου, ο καλός Άρ-
γεντινός έπέστρεψε.

Νά ένας καναπές! είπε φαειρώς
ρίπταν κατά γής το φορτίον του· καθή-
στε να τα πύμω.

— Πήγαίνε πρώτα να φέρης τα χρή-
ματα και τα χροτιά, είπεν ο Πέτρος,
τον όποιον ή άιάγχη έκάμνε να κουτσο-
μιλή και τα Ισπανικά.

Ο γκώσσος ύπήκουσε κι' έφερε την
δέσμην των χαρτονομισμάτων με το βι-
βλιόριον.

— Μπα! άνέκραξεν ο Άντώνης.

γαλλικά χαρτονομίσματα! τι σπάνιο πράγμα! Χαίρω πολύ να τα βλέπω... Μά εδω είναι ολόκληρη περιουσία. "Ολ' αυτό" τα είχε επάνω του;

— Ναι, μαζί με μερικά χαρτονομίσμα-

«Θά ήμω τάδωνάτα θονατά!...» (Σελ. 407, στ. γ')

καργεντινά. «Εν απ' αυτά άνηκε στον Πάνσο και τὸ πήρε.

— Ναι, τὸ ξέρω... Αὐτὰ όμως; — Διάβασε, εἶπεν ὁ Πέτρος παρυσιαίων τὸ φυλλάδιον τῶν ἐπιταγῶν.

— Μπα, μπα! ἔταμεν ὁ γέρον Γάλλος τὸ καρνέ αὐτὸ εἶνε τοῦ μαρκησίου Ριονσαί... Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸ εἶχε επάνω του;... Θά τοῦ τῶκλεψε... Μαζὶ μετὰ τὰ λεπτὰ βίβλια... Ἰβες τὸ τελευταὸ τσέκ' ὅκτω χιλιάδες φράγκα λέει... Εἶνε λοιπὸν πῶς φανερὸ πῶς τὸν κατάρρε να σηκώσῃ τὰ χρήματά του ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ κατῆκε τοῦ τῶκλεψε.

— Δὲν εἶν' ἔτσι; — Μὰ βεβαίως.

— Τώρα, ἐξηκολούθησε ὁ νέος, ἐξάγων ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ πορτοφύλι του, ἰδὲς καὶ αὐτὰ.

— Εἶνε τὰ χαρτὰ τοῦ κόμης Πέτρου Ριονσαί, υἱοῦ τοῦ μαρκησίου' μήπως εἶδὲς σεις;

— Ἴδου τὸ πιστοποιητικὸν τῆς ταυτότητός μου μετὰ τὴ φωτογραφία μου.

— Εἶδὲς ὁ κόμης Ριονσαί! ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς πουλπέρος μ' ἐκπληξὴν μαζί καὶ σεβασμὸν. Τώρα ἐννοῶ τὴ συγκίνησι σας μπροστὰ εἰς αὐτὸ τὸ καρνέ πῶς φανέρωσε τὸ ἔγκλημα. Μὰ τὸ καρνέ αὐτὸ λέγει καὶ κάτι ἄλλο: ὅτι τὰ χρήματα εἶνε δικὰ σας. Μὴ σὺς νοιάξῃ, ὅτ' ἀπάρτετε πίσω, ἐγὼ ἀναλαμβάνω. "Ὅσο γιὰ τὰλλα, τὰργεντινά, εἶνε δικὰ του" ἄς τοῦ τῶφισαμε γιὰ νὰ γιατρευθῇ.

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ πάρτετε ἕνα ἀπὸ τὰ δικὰ μου χαρτονομίσματα καὶ νὰ μοιρασοῦν ἄλλο ἕνα εἰς δύο αὐτοὶ καλοὶ γκῶσσοι.

— Τίποτε. Οὔτε αὐτοί, οὔτε ἐγὼ τὸ κάνουμε τῶρα γιὰ παραδες. Θά τὸ παίρναμε γιὰ προσβολή.

Ὁ Ἀνσέλμος καὶ ὁ Γερώνυμος, εἰς τοὺς ὀπίσθους ὁ Ἄντωνης μετέφρασε τὰ λεγθέντα, ἐπεδοκίμασαν. Ὁ Ἄντωνης ἐξηκολούθησε:

— Ἄς τῶς ἀπεξημῶσῃ ὁ Ἰσκανὸς μ' αὐτὰ τοῦ τοῦ μένου. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη. Ἄς κιντῶσῃμε τῶρα τὴν πληγή του, ἀφοῦ

γιὰ νὰ μιλήσῃ, πρέπει νὰ γίνῃ καλά. Μονάχα, ὅσο τὸν βλέπετε νὰ πηγαίη καλλίτερα, τόσο νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ αὐτόν, γιὰτὶ εἶνε ὁ χειρότερος κακοῦργος ἀπ' ὅσους εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος!

Ὁμιλοῦντες, ἐπαίρναν ἀλλεπάλληλα ματὲ, δίδου κάθε γκῶσσος σεβόμενος ἑαυτὸν ἔχει πάντοτε μαζί του τὴν μικρὰ συσκευὴν, τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ποτοῦ.

Εἶνε ἐπιτηδεύσιμος εἰς τὸ νανάπτῃ φωτιᾶν μετὰ τὰ πλέον ἀλλόκοτα ὑλικά, τὸ δέσμα τῆς μικρᾶς προχοῆς ποῦ βρά-

«Μπα! γαλλικὰ χαρτονομίσματα!...» (Σελ. 407, στ. γ')

ζει εἶνε εἰ' αὐτὸν ἡ γλυκύτερα μουσική. Ἄφισας λοιπὸν τοὺς δύο γκῶσσοι εἰς τὴν τέρπην των ἑνασχάλητων, ὁ Πέτρος καὶ ὁ γηραιὸς του φίλος ἐπέστρεψαν παρὰ τὸν τραυματίαν, τοῦ ὁποίου οἱ πόνοι εἶχον αὐξήσῃ. Μὲ δεξιὰν χεῖρα, ὁ Ἄντωνης; ἐσή-

κωσε τὸν αὐτοσχέδιον ἐπίδεξμον καὶ τὸν ἐκτόταξε με μορφοσμένον εὐσεϊόνον.

— Τὸ μάλλινο ὑφάσμα δηλητηριάζει τὴν πληγή, εἶπε' χρειάζεται λινοὶ καὶ δὲν ἔχομε.

Ἄμείως ὁ Πέτρος ἀφῆρεσε τὰ ἐνδύματά του καὶ ἤρξατο νὰ κόπτῃ εἰς λωρίδας τὸ λινὸν ὑποκάμισόν του, μετὰ τὸ ψαλλίδι ποῦ εἶχε επάνω του.

— Ἴδου, εἶπε.

— Ἐπρεπε ὅμως νὰ βγῇ πρώτα ἡ σφαῖρα, ὑπέλαβεν ὁ πουλπέρος' ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐπιχειρήσω' σεις;

— Οὔτε ἐγὼ. Ἄς στείλωμε τὸν Ἰερώνυμο στὴν πλησιέστερα πόλιν νὰ μᾶς φέρῃ ἕνα γιατρὸ μετὰ κάθε θυσία...

— Ναι, εἶνε τὸ μόνο.

— Τρίγῳ! εἶπεν ὁ γκῶσσος, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε πλησιάσῃ ἐν τῷ μισαῶ καὶ τὰ ἤκουσεν ὅλα.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἐκόλλησεν εἰς τὴν πεδιάδα, τὴν ὁποίαν ἐψηφεν ὁ ἥλιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Παραλήρημα.

Μὲ χλιαρὸν νερόν, εἰς τὸ ὀπίθον ἐρριψαν καὶ ὀλίγον κονία ποῦ εἶχε φέρῃ ὁ Ἄντωνης, ἐβρεξαν πανιὰ καὶ τὰ ἐπέθεσαν ἐπὶ τῆς πληγῆς. Αὐτὸ ἀνεκούρυσεν ὀλίγον τὸν ἀσθενή. Τοῦ ἔδωσαν νὰ πῆ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοῦ ἤρχετο ἐλαφρὸς παροξυσμὸς καὶ ἐκτυποῦσε τότε τὸ κεφάλι του εἰς τὸ χορτόστρωμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευεν ὡς κλίνη.

Ὁ Πέτρος ἐφόρεσε πάλιν τὰ ἐνδύματά του, χωρὶς ὑποκάμισον, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τὸν φίλον του, διὰ νὰ συνομιλήσων.

— Ἀμφιβάλλω ἂν θά τὴν γλυτώσῃ, εἶπεν ὁ Ἄντωνης. Μ' αὐτὴ τὴν ἰεσίη, ἀφοῦ δὲν ἐβγήκεν ἡ σφαῖρα, φοβοῦμαι μὴ γίνῃ γάγγραινα ἢ τέτανος.

— Ἄχ, καὶ ὅμως πρέπει νὰ σωθῇ! πρέπει νὰ μιλήσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος μετὰ ἀπελπισίαν. Πῶς νὰ κάμωμε! ὅσο συλλογιζόμεθα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξέρεε ποῦ βρισκεται τὴν ὥρα ὁ πατέρας μου καὶ, ἀπὸ ἕνα ἀκατανόητον μῖσος, ἐπιμένει νὰ σιωπᾷ!..

— Δυστυχισμένο παιδί! ἐψιθύριζεν ὁ πουλπέρος, συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων, αὐτὸς ποῦ ἐνόμιζεν ἔτι δὲν εἶχε πλέον καρδίαν...

— Σὲ πόσῃ ὥρᾳ μποροῦμε νὰ γώμωμε τὸ γιατρί;

— Ἄν ὁ Γερώνυμος τὸν εὕρῃ στὸ σπίτι του, μπαρὶ νὰ τὸν φέρῃ σὲ δύο ὥρες, γιὰτὶ τὸ ἄλογο εἶνε θαυμασιόν.

— Φοβᾷ νὰ τρέξῃ τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἄλογο τοῦ γιατροῦ...

— Ἄ, συνήθως ἔχουν καλὰ ἄλογα,

γιατὶ κουράριον πολλὸν κάσῃ ἐδῶ στὸ Κάμπο... Ἄν μὲ φέρῃ, ἐκείνον ποῦ τὸ εἶπα, εἶνε πολὺ καλὸς, μὰ θά μᾶς γυρέψῃ, πολλά.

— Ὅσα θέλῃ! φθίνει νὰ μου δώσῃ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπον!

Ἐπονῆλθον εἰς τὸ ράντασὸν καὶ ἐκάθησαν διὰ νὰκούσουν τὸ παραλήρημα τοῦ τραυματίου.

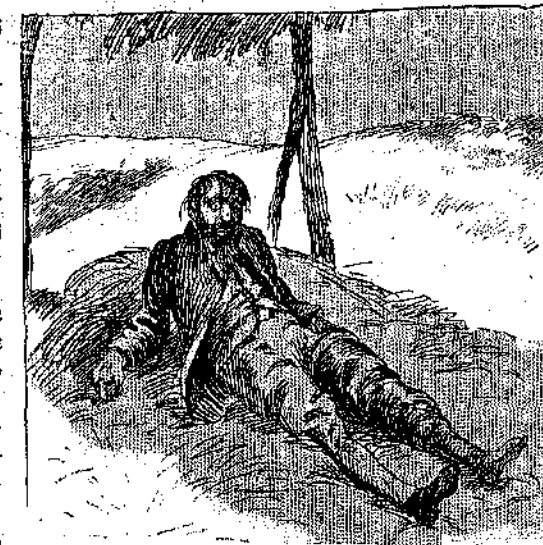
Ἦσαν φρόσις ἀσυνάρητοι, λέξεις ἀκατάληπτοι, ἀνοφρομένει βιβαίως εἰς ἐπιπέδια ἀπὸ τὴν πλήρη ἐγγλημάτων ζωῆν τοῦ ἐξηυγισμένου αὐτοῦ κακοῦργου.

Ἐπανέβλεπεν ἴσως ἐμπρὸς του τὰ πολυριθμὰ ὄματά του καὶ ἐγελοῦσε μετὰ τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν εὐπιστίαν των.

«Γιὰ ὅσους δὲν θέλου, — ἔλεγε μετὰ τὴν θαυπευτικὴν του φωνήν, — ἔχω χλωροφόρμιον... Εἶνε πολὺ γλυκόν, δὲν αἰσθάνεται κανένας τίποτα... εὔτε τὴ μαγαζιά... ἂ, εἶνε πολὺ γλυκεῖα... Δόστε μου χλωροφόρμιον... ἔχω στὴν τσέπη μου... μαζί μετὰ τὴ φωτογραφία του... Τὴν κιντῶζω καμμιὰ φορὰ... Τὸν ἀγαποῦσα πολὺ... ἦταν τόσο καλός!»

Ὁ Πέτρος ἐσοφίγγε νευρικῶς τὸν βρα-

χιονα τοῦ Ἄντωνη, δίδου οἱ ἀσυνάρητοι αὐτοὶ φράσεις εἶχον τῶρα νόημα δι' αὐτόν. Ἐπρεπε σάσωμος καὶ μετὰ βίας ἐ-

«Δόστε μου χλωροφόρμιον!» (Σελ. 409, στ. α')

χυκτοῦτε τὰ δάκρυα, συλλογιζόμενος ὅτι ἕνας ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ κλαίῃ' ὅλοι ὅμως εἰ μὴ τοῦ προσώπου του συνασπῶντο ἐπιδύνας ὡς νὰ ἔλλαιε.

Τὸ παραλήρημα τοῦ τραυματίου, εἰς τὸν παροξυσμὸν τοῦ πυρετοῦ, ἐξηκολούθει: «Κάνετε μεγάλας προόδους ἀγαπητὲ μαρκηστέ... λαμπρά!.. Θά μπορέσατε νὰ διεθῆνατε τοὺς γκῶσσοι μου... Λαμπρά!.. πολὺ καλά!.. Δόστε μου χλωροφόρμιον... πινῶ πολὺ, ὑποφέρω... θέλω νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ ἰδῶ στὴν ὑπνὸ μου τὴν εἰκόνα του...»

Ἐπλησίασαν εἰς τὴν στήθην καὶ ἐξέφρα ἑπιτάχθη.

«Πῶς μοιάζου! εἶπε στεναζόν. Ἄχ! χλωροφόρμιον!.. Δόστε μου, γιὰτὶ πινῶ πολὺ!»

— Ἄς φάξωμε! ἐπρότεινεν ὁ Πέτρος ἀναγωνίως.

— Ναι, ἐπεδοκίμασεν ὁ πουλπέρος' ἡ τσέπη του μπορεῖ νὰ μᾶς μάθουν πολλά.

Ἐπλησίασαν εἰς τὸν Σάρδαν, ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς ἀντελήθη ἀπὸ τὸν πυρετόν.

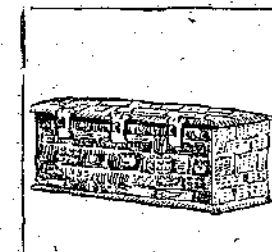
Δι' φωτογραφίαν τῆς οἰκογενείας.

Μὲ πολλὰς προσυλάξεις, ἐβγαλαν ὅλα ὅσα περιέχοντο εἰς τὰ διάφορα θυλάκια τοῦ σάκκου του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ κιβώτιον τῶν κεφαλῶν

Τὸ κιβώτιον τοῦτο, ὅπως καὶ ἡ «λικιὴν τῶν θυσιῶν», ἡ δημοσιουθεῖσα εἰς προηγούμενον φυλλάδιον, προέρχεται ἀπὸ

τὸ Κουμασί. Εἶνε ξύλινον, ἐπεστρωμένον μετὰ πλάκας χαλκίνας, ἐπιξεριγρασμένας θαυμασίως. Καὶ τὸ ἐχρησιμοποιοῦν διὰ νὰ βάλουν μέσα τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος, μετὰ τὴν θυσίαν ἐκάσων πάθους, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βουκόλου Πρεμπελί!

Παράδοξος φωλεά

Εἰς τὴν Νερμανδέταν, εἶνα; σποτρύγη; ἕκαμα τὴν φωλεάν του μέσα εἰς ἕνα πελώριον ὑπέδημα, κρεμασμένον ὡς σήμα ἀπέξω ἀπὸ

ἐν ὑποδηματοποιεῖον. Τοῦ ὑπόδημα αὐτό, ἀπὸ κίτρινον, ἦτο φυσικὰ κοῦβρον καὶ

εἶχε τρυπήσῃ εἰς ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀκουρίαν. Ὁ σκουρὶ ἤ; ἐποφελήθη τοῦ μικροῦ ἀνοίγματος διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ ὑπόδημα καὶ νὰ κάμῃ ἐκεί-μέσα τὴν φωλεάν του, ἡ ὁποία σείσεται συχνὰ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ἂ χωρὶς οἱ σεισμοὶ αὐτοὶ νὰ ροῦίζων τὸν εἰσοικόν, ὁ ὁποῖος, φαίνεται, τοῦ ἔχει συνειθισθῇ ὅπως εἰ Ζακυνθῖνοι...

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοσ Σημαιοφόρου

— Διάβατε! δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ποῦ ἔβαλα τὴν πίπα μου!.. Μὴν τὴν βλέπετε σεις πωθενά;

β) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσάλλη ὑπὸ τοῦ Συριακοῦ Πολεμιστοῦ

* - b*n - ch*t - b*n - r*t

Νάναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

γ) Παίγνιον

Ἐσάλλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδου Ἑλληνοσ

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters: A, ΕΥ, ΕΥ, Ε, ΧΘΗ; ΜΟ, ΠΑΙ, ΝΗΣ, ΤΟΣ, Α; ΣΥ, ΤΟΣ, ΣΙ, ΝΟ, ΝΟΣ; ΓΕ, ΡΟΣ, ΝΕΙ, Η, ΔΗ

Νὰ συναρμολογηθῶν οἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε κινεῖματα ἐπιθέτα.

Ἄλλοις: Αἱ λύσεις—δωσθέντες ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλάδιου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσίου.

Λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

α) Ἡ κατατομή τοῦ καπετάνιου οὐγκιζαται ἀπὸ ἐν κινεῖον τῆς πίπας τοῦ ναύτου' φαίνεται δὲ τὸ πρόσωπον, ἐάν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης, γίνῃ βάσις.—β) L'oisivité est la mère de tous les vices.—γ) Κόραξ, καρδερὶνα, παπαγάλος, καναρινίον.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Τ' ΑΡΜΑΤΑ
Όσον κι' αν προοδεύει ή τέχνη, δι-
δοντας όλοένα τελειότερα και εύμορφό-
τερα όπλα, όσο κι' αν λαχταρά το έλλη-
νόπουλο σφίγγοντας τα νέα τουφέκια,

φανερώνει τώρα όλους τους φόβους του
για τή μικρή εκείνη ύπαρξη, για τους
κόπους και τα εμποδία που έχει ν' άπου-
γήσει στο όθρο του, και σβήχεται μυστι-
κά 'στὸν Θεό να τὸν αφήσει να ζήση, για
να τοῦ εἶνε πάντα οδηγός και βοηθός.

Περήφανος όποιος βαστά τέτοιο φυ-
λαχτό 'στό σπίτι του από γενεάς εις γε-
νεάν, περήφανος όποιος εμπορεύει κάθε
πρωί να γλυκοκουτάει με ένα σύγκροτο
ήδονικό, μ' ένα χρυστάλλινο δάκρυ, τ'
όρματα τοῦ παιπού και τοῦ προλάππου,
και να τὰ λιβανίζει, τα ιερωτάτα, με
χίλιες εὐχές και αναμνήσεις.

Μας έφερες, Θεέ, τήν 'μέρα!
'Εδῆκε ο ήλιος, να, χρυσώνει
τα σύννεφα, τὸν οὐρανό.
Κάθε πουλάκι ξετρυπώνει
ἀπ' τὴν φωλιά που ήταν κρυφτό
κι' όλο πετάει 'στὸν αέρα
έσκουρασμένο κι' έλαφρό...

Μας έφερες, Θεέ, τήν 'μέρα!
'Από τή μάδρα τή μικρή
μαζι με τάσπρα πρόστα του
πρὸς τὸ βουνάκι ξεκινει
ένος βοσκός για συντροφιά του
'στὰ χέρια παίρνει τὴν φλογέρα
και περιπατῶνας τραγουδεῖ...

Μας έφερες, Θεέ, τήν 'μέρα!
Εἰς τὸν ἀγρὸ που εἶνε γεμάτος
ἀπὸ σιτάρια ύψηλά,
έ θριστής - γέρος γενατός, -
ἄρχισε κι' όλα τὴ δουλειά
κι' όλο ή φωνή του 'στὸν ἀγέρα
τοῦς σύντροφούς του προσκαλᾷ

Μας έφερες, Θεέ, τήν 'μέρα!
'Όλα τὰ γέμισες χαρά!
'Η φ'οις δὴν εὐγνωσύνη
Σ' εύχαρισται, Σε προσκυνά,
και 'στὰ πουλάκια φωνή δίνει
ὡσὸν φιλόστοργο πατέρα
Σέ, τὸ καθένα να ξευμαῖ!

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑ
Πρωί-πρωί, μόλις ξεκινούσαν οἱ γα-
λήνιοι νυκτερινοὶ όδομοὶ τοῦ χωριοῦ ἀπὸ
τὸν θρον των, τρεῖς-τέσσαρες χωριάτες
έστέκοτο έξω ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν. Οἱ
ἀνθρώποι μετ' ὀλίγον ἐδιδασκασθήσαν,
έτρικλασιώθησαν, μεταξὺ των δὲ εὐρί-
σκετο και μία χωριατοπούλα με δύο κο-
τόπουλα εις τὰ χέρια, διὰ να τὰ πούληση
εις τοῦς ἐπιβάτας τοῦ σιδηροδρόμου.

πλουτάτα: 'Εδιδάβαζαν τὸ διάταγμα τῆς
ἐπιστρατείας, κολλημένον μέσα εις τὴν
προθήκη, τὴν τοποθετημένην δεξ ἢ
εἰς τὴν πόρταν τῆς Δημαρχίας. Κανείς
δὲν ἐξέφραζε δυνατὰ τὸν ἐνθουσιασμόν
του, ἐκτός ἀπὸ τοῦς νέους, οἱ ὁποῖοι γνω-
ρίζουν νὰ τραγουδοῦν και όχι νὰ φροντί-
ζουν, ὅπως ὁ γηραιὸς χωριάτης, για τὰ
ζᾶ και τὰ παιδιά. Αυτοὶ ἦσαν ἐνθουσια-
σμένοι. «Γέρο, Ζήτω ὁ Πόλεμος!»

— Αὐ, ἐγὼ τι νὰ λέω που μοῦ πῆ-
ραν τὼ λόγια και τὸ λευφορεῖο; εἶπε ἄλ-
λος χωριάτης.
— Αὐ, δὲν πειράζει, ἔχομε ἀκόμα τ'
ἀμπέλια ἀτρέψητα.
— Ναι, ἀτρέψητα! Ἄλλοιμονο! Τί να
πρωτοκάμῃς μ' ἕξη παιδιά, βρε ἄδερφέ;

— Εἶνε μεγάλη τὰ παιδιά σου, γέ-
ρο; — Μπᾶ, τὸ πιδ μεγάλο εἶνε ἰσαμε
δῶδεκα χρονῶν. Ἀμ, τουλάχιστον ἄς
μυδερναν τὰ δύο, τὰ τρία, μὰ και τὰ
τέσσαρα; Τί νὰ πρωτοκάμῃς τώρα, πές
μου τώρα τί νὰ πρωτοκάμῃς; — Ἄ,
γέρο! Ὅλοι θὰ φροντίσωμε για τὴν πα-
τριδα, ἄλλος τὰ παιδιά, ἄλλος τὰ ζᾶ. Σὲ
τρέφει ή πατρίδα! — Ναι, δὲν λέω,
καλά κι' ἄγια δὲ! αὐτά, Μὰ ρωτάς ο ἄλ-
λος που θὲ βρω κι' ἐγὼ ψωμί; Νὰ κόψω
ἀπ' τὸν τοῖχο;» Καὶ ὁ χωριάτης ἔσταυ-
ρωσε τὰ χέρια και τὸν ἔβλεπε καλά-καλά,
μὲ κακντρέχειαν, μὲ καρδιὰν κενὴν ἀπὸ
ἐνθουσιασμό. Εἶχε τὴν διαθέσιν νὰ κλαύ-
σῃ. «Παιτα ἔρωξε τὰ χέρια πίσω κι'
εἰρόβηξε.

Σὲ λίγη ὥρα ἦρθε τὸ τραῖνο, γι' ἀπά-
νω, Μερικοί ἔσβησαν οἱ ἴδιοι, ἀπὸ τὴν
ἄλλη μεριά, τὰ κάρρα τους γεμάτα μού-
στο. Ἡ χωριατοπούλα ἔτρεχε ἀπὸ βαγόνι
σὲ βαγόνι. «Κυρία, πάρτε κοποπουλάκια,
κυρία! πάρτε. Σὲ δύο λεπτά ἦρθε και
τὸ ἄλλο τραῖνο. Τότε μὴ φωνὴ δοηκώ-
θηκε; «Ζήτω ὁ Πόλεμος! Ζήτω ἡ Πατρι-
δα!» Ἄλλοι ἐσήκωναν ἡ βεβιασμένη
κίνησιν τὰ χεῖλι τους να χαμογελάσουν,
ἄλλοι ἐπιστοῦσαν ψηλά τὰ καπέλλα τους.
«Ζήτω!» Τέλλος Ἄγρας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
Ἡ μαμά τὸ Μπέμπη τὸν συλλαμδένει
να τρέγγ τὸ γλυκό.
— Δὲν μοῦ λές, τὸν ἔρωτά, τί θᾶλεγες ἐοῖ
ἀν ἔβλεπες ἄλλο παιδί να τὸ τρέγγ;
— Ἐλὲ τίς λέγα: φάγε και τᾶλλον και μὴ
τὸ ξανακάνης!

— Εὐστάθι ἠπὸ τοῦ Συριανοῦ Πολέμουτῶ
* * *
— Πές μου, Γιαννάκη, μὴν φράσιν ἀπὸ τὸ
Εὐαγγέλιον.
— Καὶ ἀπελθὸν ὁ Ἰούδας ἀπήγγετο.
— Πολὺ καλά μ'εράδῃ! Καὶ καμμίαν ἔλ-
λην;
— Πορεύου και σὺ και πράττε ὁμοίως! Ὁ
Ἐσαυὴ ἠπὸ τοῦ Πετρίου

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1912

Θὰ διανεμηθῶν και πάλιν ὁρα αἰξίας 1700 δραχμῶν διὰ κλήρου, και ἔν
βραβεῖον ἀπὸ 3 ἕως 49 δραχ. πρὸς πάντα ἐπιθυμούντα να τὸ ἀποκτήσῃ.

'Η Διάπλσις, τῆς ὁποίας τὸ 34ον ἐτος λήγει'
τὴν 30 Νοεμβρίου, σὺς προσκαλεῖ νὰνανεώσεται τὴν
συνδρομὴν σὺς διὰ τὸ 35ον ἐτος (1912), τὸ ὁ-
ποιον ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

'Η Διάπλσις σὺς ὑπόσχεται, ὅτι ὁ νέος τῆς
τόμος θὰ εἶνε πολὺ ἀνώτερος και τοῦ ἐφεπεινοῦ.
Ἡ δὲ κυριώταρα ἐλξίς θὰ εἶνε μία μεγάλη και-
νοτομία, περὶ τῆς ὁποίας, ὅταν θὰ ἐπιτρέψουαι
περιστάσεις τῆς Πατρίδος νὰ πραγματοποιηθῆ, θὰ
πληροφορηθῆτε ἐν ἐστάσει.

'Η Διάπλσις διατηρεῖ ἀναδύξητον ἀντιοτε τὴν
μικρὴν συνδρομὴν τῆς — 8 δρ. διὰ τὸ Ἐσσηρικὸν
και 10 φρ. διὰ τὸ Ἐξσηρικὸν, — ἡ ὁποία παρέ-
χει εἰς τοῦς συνδρομητάς τόσα προνόμια ἀπέναντι
τῶν κατὰ φύλλον ἀγοραστῶν.

'Η Διάπλσις, διὰ νὰνταρμεῖση τὸν ζῆλον τῶν
προθυμοτέρων συνδρομητῶν τῆς, θὰ διανεμῆται και
φίσις ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ, ΔΡΑΧ.
εἰς πάντα Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε
Ἐξσηρικὴ Κληρώσις και θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν
πρωτὴν ἐβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὄλων ὄσοι
ἀνε νέωσαν ἢ θάνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των, ἔτησιαν ἡ ἐξσηρικὸν, μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου ἐ.ε., θὰ κληρωθῆ δὲ εἰς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσι

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
τοῦ Δανεῖου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνητικῆς Τραπεζῆς
ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 μὲ τόκον δραχμῶν 2,50. ἐτησίως και μ' ἐλπὶδα
ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εἰς ἐκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θὰ διανεμῶνται εἰς 50 κερδίζοντας
ἀριθμοὺς διάφορα Δᾶρα, αἰξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κληρωσιν) τῶν ὁποίων κατὰ-
λογος θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

- 'Η Α' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,
'Η Β' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,
'Η Γ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, και
'Η Δ' Κληρώσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Οκτωβρίου.

Εἰς ἐκάστην τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετάσχουαι οἱ ἔχοντες πρόσληψήσι
συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐνεαμηνιον, ἐξσηρικὴν ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπερι-
λαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνετα ἡ Κληρώσις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως κληρωτικῆς ἐκάστον συνδρομητοῦ, εἶνε και ὁ ἀριθμὸς τοῦ
λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὐτή θὰ πληροφοροῖ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας και
ποίας Κληρώσεις δικαιούται να λάβῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγυρῆται
και τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του.

'Εννοεῖται, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἀλλὰ και οἱ νέοι
ἐγγραφομένοι συνδρομηταί, εἰτε ἀπευθείας εἰτε διὰ Τεσσαθώματος, λαμβάνουαι μέρος
εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δᾶρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Και τὸ μὲν Δαχεῖον εἶνε διὰ τοῦς τυχηρούς. Ἄλλὰ δι' ὄλους ἐν γένει τοῦς προ-
θύμους βάραχει και ἐν βραβεῖον, τὸ ἐξῆς: Τοῦς 7 τόμους «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899
ἕως 1905, ὡν ἐκάσιος εἶναι δρ. 7, καθὼς και τοῦς 7 τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1912, ὡν
ἐκάσιος εἶναι δρ. 8, οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου ἐ.ε., δικαιοῦνται να τοῦς πάρουαι, ὄλους μαζί ἢ ὄσους θέλουαι, πρὸς δρ. 4
ἐκάσιον. Πρὸς τοῦτο διετῆθησαν 50 ἀντίτυπα ἐκάστον τῶν ἀνωτέρων τόμων, (ἐν ἑκάστῳ
τόμῳ) διὰ να πωληθῶν μόνον εἰς τοῦς ἀνὴ πρωνομοσχοῦς συνδρομητάς και μόνον μέ-
χρι τῆς 30 Νοεμβρίου. (Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, ἢ μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν 50 ἀντι-
τύπων ἐκάστον τόμου, τὸ προνόμιον αὐτοῖ). Οἱ τόμοι αὗτοι εἶνε 14. Καὶ ἀν π. χ. τοῦς
παραγγελὴθ κανεῖς ὄλους, θὰ ἔχῃ εὐθὺς μίαν ἑκπασιον, ἕνα ᾠρων ἀπὸ 49 δραχμῶς.

'Αἰτ. ἀνεπιταῖσις ᾠρων και βραβεῖων, ἢ ἔγκαιρος ἀνανεῖσις τῆς συνδρομῆς
εἶνε τὸ πρᾶτον καθήκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον προσκαλᾷ σῆ-
μερον τοῦς φίλους μου να ἐκπληρώσουαι ὄσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον και να μοῦ δεῖξουαι
ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην και τὸν ζῆλον των.

Ἐλξίς ἢ Εγγράφεις θὰ εἶνε μοιράσις με αὐτὸ ἢ με τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἄλλὰ
γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραῖτον. Μία ἐπιστολή εἰμπορεῖ ἐξαιρέτα να τὸ
ἀντικαταστήσῃ ὁ δὲ ἀσφαλῆτερος ἐπρός τῆς ἀποστολῆς χρημάτων, εἶνε ἡ Ταχυδρομική
Ἐπιτάγῃ. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Σὺς περιμένω.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

'Αθηναί, 38, ὁδὸς Ἐδρείδιου
τὴν 17ην Ὀκτωβρίου 1912.

ΚΑΙ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα εἶχα πολλὰς ἐγ-
γραφὰς και ἀνανεῖσις διὰ τὸ ἐρχόμενον ἐτος.
Εὐχαριστῶ τοῦς καλοῦς μου αὐτοῦς φίλους
και ἐλπίζω, ὅτι τώρα καλύτερα που δημοσιευ-
εταί και ἡ τακτικὴ Προσκλησις, θὰ σπεύσουαι
να τοῦς μνησθῶν και οἱ λοιποί.

Ἄποδ ἡσούν ἀσθενῆς, Χρυσοσηρήμισσα, τί
να γίνῃ ἢ θλαπίσω να θανατώσῃς γρήγορα και
να ἐπαναλόβης τὰματρίτ σου μαθητῆματα.
Προσπάθεις τώρα να μοῦ ἐγγράψῃς τὴν φί-
λῃν σου.

Βιθὴν Ἑλληνοπούλα, ἡ εὐχὴ «που θὰ γινεταί
ἀπὸ χιλιάδας στόματα» (δὲν λές ἐκατομύ-
ρια!) ἐκπληροῦται ἐντὸς ὀλίγου. Σὺ ἔστειλα
τὸ βραβεῖόν σου. Τὸ λάθος, ὡς θὰ εἶδες, ἐδαρ-
θῶθη: Ἐνδεκα εἶνε τὸ Ἔσσηρικόν σου. Δεκαπέντε
ἡμέρας ἔκομε να ἐλθῃ ἡ ἐπιστολή σου!

Εὐγε εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου συνδρομητὴν Δ.
Π. Λέωσον. Εἶνε μικρός, ἀλλὰ τὸ καθήκον
του πρὸς τὴν Πατρίδα τὸ ἐξείρε. Καὶ μόλις
ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἑλξίς, κἀμὴν πόλεμον, — ὁ φί-
λος μου μὲνε εἰς τὴν Αἴγυπτον, — ἀμέσως
ἐμάχευσε τὰς οἰκονομίας του, καθὼς και τοῦ
ἀδελφοῦ του, και ἔκομεν ἕνα τεμάχ ἀπὸ 24
φοσάκα διὰ τὸ Νοσοκομῆον τῆς Πριγκιπισσῆς
Ἑλξίς. Καὶ πάλιν εὐγε εἰς τὸν μικρὸν φι-
λόπατριν και εἰς τὸν ἀδελφὸν του!

Ὁ Ἀλέξανδρος Μανροκοδάτος μοῦ γρά-
φει, ὅτι εἰς τὸ Γουρνασίον τῆς πόλεως του ἡ
ἰδέα τοῦ κουμπάρ ἐτέθη εἰς ἐνεργεσιαν. Κάθε
πρωί οἱ μαθηταί ὄλοι ρίπτουαι ἀπὸ μίαν πεν-
τάραν ἢ μίαν δεκάραν. Καὶ μαζεύουται, μόνον
ἀπὸ τὸ Γουρνασίον, 400 δραχμαί τὸν μῆνα
διὰ τὰς οἰκονομίας τῶν πτωχῶν ἐφείδων.
'Ε, εἶνε κατὰ τὸ!

'Η Ἀλεξανδροκεανομῶν Ἐπιτάγῃ, ἕνα
παιδί γεμάτὸ ἐνθουσιασμό, ἐπέτυχε να κατα-
ταχῇ ἐλεοντῆς με τοῦς Κρήτας φοιτητάς και
τώρα ρεύγει για τὴ Δύξα. Ἡ εὐχὴ μου τὸν
συννοεῖται. Γρήγορα να ξαναγυρῆσι νικητῆς!
Ὁ φίλος μας Ἄγγελος Ἀγγερινὸς μοῦ γρά-
φει ἀπὸ τῆς Νέων Ὀρέων. Ἐπῆγε πρὸ ὀλί-
γου ἔχει διὰ νὰ σπουδάσῃ ἡλεκτρολογίαν.
Ἄλλὰ τώρα που ἔχομεν πόλεμον και εἶνε ἐπι-
στρατος, τί θὰ κάμῃ; Θὰ ξαναγυρῆσι βέβαια,
διὰ να κάμῃ τὸ καθήκον του. Ὅστε δὲν ση-
μαίνει που δὲν ἐπροσπάσει να μὲ ἀποχαρτήσῃ,
φεύγειν βιαστικᾷ. Γρήγορα θὰ τὸν ξαναδᾶ.

Ἄπο τὸ βρασιότατον γράμμα τοῦ Τρελλο-
κόριου ἀντιγράφω αὐτά: «... Ἡμέρα ἔλεο-
θερίας, εὐνική, ἄγια σάν τὴν 25 Μαρτίου. Τὸ
ἐτος 1912 θάψιτι χαρραμένο βαβαὶ τὸ δρόμο
του και ἔπειτα ἀπὸ αἰῶνες ἀκόμη θὰ τὸ ἐνθου-
μοῦνται οἱ ἀπόγονοί μας και θὰ λένε τὸ 12,
ὅπως λάρε τώρα μῆς τὸ 21». Καὶ παρακάτω:
«Πῶς θὰ ἤθελα να κατοικοῦσα τώρα ἐστὴ Λά-
ρισα! Για να εἶμαι πὸ κονά ἐτὸν πόλεμο,
για να φθάνῃ ὄς ταῦτιά μου ὁ ἤχος τοῦ κα-
νονοῦ!... Τώρα πᾶ; ὁ ἤχος τοῦ κανονοῦ
ἀνοῦται καλύτερα... ἀπὸ τὴν Πύλη!

'Ἐλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, Ἐρωίς τοῦ
21, κ' εύχαριστήθηκα πολὺ που σ' ἐγνωρίσα.
Ἔτα, να μοῦ στέλλης κάθε τόσον, διὰ να
παρακολουθῶ τὴν ἀνάπτυξίν σου. Καὶ ἔπειτα,
ποῖς εἰσῆρε, καμμίά φορὰ, καμμίε φωτογρα-
φία σου εἰμπορεῖ και να χρησιμοποιηθῆ...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εργασίοντα: «Προσυχῇ» τοῦ Τέλλου
Ἄγρας — «Πῶς ἔγενε ἡ Σματιε μᾶς» τοῦ Α'
θανασίου Διάκου — α' ὀ γέγονας μου ἔφα-
θρος τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρῆρα — ε' Ἡ γιορτὴ
τῆς Σηματιε τοῦ Παρισηίου Πόθου — Μι-
κρὰ διάφορα διαφόρων.

